

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 6, 2026

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. H. Boven, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. C.M.A. Knoben, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.IJ. Overgoor, mr. M. Pinar, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:597](#) 03-03-2026

Faillissement blijft in stand na hoger beroep

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:2379](#) 02-09-2025

Ontzenuwing van bewijsvermoedens en feitelijke beleidsbepaling binnen een stichting (art. 2:138 lid 7 BW)

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:1458](#) 18-02-2026

Failliete vennootschap heeft onverschuldigd betaald aan vennootschappen bestuurder; kennistoerekening leidt tot kwade trouw

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2026:606](#) 13-02-2026

Wraking rechter-commissaris tijdens bemiddelingsgesprek afgewezen

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:1149](#) 11-02-2026

Rechtsgevolgen vernietigde koopovereenkomst pand op grond van faillissementspauliana

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:726](#) 29-01-2026

Procesmachtiging rechter-commissaris procederen

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:659](#) 27-01-2026

WHOA: toewijzing verzoek afkoelingsperiode

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:664](#) 21-01-2026

Derdenverzet tegen een op eigen aangifte uitgesproken faillissement gegrond verklaard wegens schending van artikel 21 Rv bij de eigen aangifte. Met wenk

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:792](#) 14-01-2026

Bestuurder aansprakelijk voor faillissementstekort wegens schending administratieve en publicatieplicht (art. 2:248 BW)

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:10778](#) 24-12-2025

Bunq moet ruim € 314.000 afdragen aan boedel na onterechte deblokking van alle rekeningen

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:7362](#) 11-02-2025

WHOA. Afwijzing verzoeken afkoelingsperiode en aanwijzing herstructureringsdeskundige. Geen WHOA-toestand

RECHTSPRAAK

Ontzenuwing van bewijsvermoedens en feitelijke beleidsbepaling binnen een stichting (art. 2:138 lid 7 BW)

In dit tussenarrest beoordeelt het Hof 's-Hertogenbosch het vonnis van de rechtbank Oost-Brabant waarin persoon C, persoon D en persoon A hoofdelijk aansprakelijk zijn gesteld voor het boedeltekort in het faillissement van de Stichting. Het hof wijst alle vorderingen van de curator af en vernietigt ook de uitspraken in de vrijwaringsprocedure. Centraal staat dat het wettelijke bewijsvermoeden van artikel 2:138 lid 2 BW is ontzenuwd en er geen sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur.

De hoger beroepen in twee zaken (zaaknummers 200.341.146/01 en 200.342.306/01) richten zich tegen het vonnis in de hoofdzaak – waarin de curator persoon C, persoon D en vermeend feitelijk bestuurder persoon A hoofdelijk aansprakelijk stelde – en de vrijwaringszaak tussen persoon C/persoon D en persoon A. Na voeging ex artikel 222 Rv en mondelinge behandeling op 24 juni 2025, oordeelt het hof op basis van de stukken uit eerste aanleg en hoger beroep.

De Stichting had als doel arbeidsmarktparticipatie en werkte met het platform 'Zelf aan het werk'. Dit platform was ontwikkeld door persoon A's vennootschap 'ZM' in een pilot met een gemeente. De gemeente zou hiervoor € 195.000 betalen aan de Stichting. De gemeente stelde een ingerichte bedrijfsruimte voor de supportdesk ter beschikking voor de duur van het project (tot eind 2016) zonder dat daarvoor huur hoefde te worden betaald. Vervolgens hebben de gemeente en de Stichting in 2017 een nieuwe overeenkomst gesloten waarbij de gemeente het project heeft verlengd tegen betaling van € 150.000 door de gemeente. Bestuurders zoals persoon D (tot augustus 2016) en persoon C (van november 2016) sloten overeenkomsten, maar een conflict met ZM over financiering van de supportdesk-huisvesting per 1 april 2017 leidde tot blokkade van de toegang tot het platform, opschorting van gemeentelijke betalingen en faillissement. Het boedeltekort bedroeg uiteindelijk meer dan € 361.000.

De Stichting is op 15 augustus 2017 in staat van faillissement verklaard. Ten tijde van het

faillissement was persoon C bestuurder van de Stichting en persoon D was in het verleden bestuurder. Volgens de curator is er sprake van kennelijk onbehoorlijke taakvervulling als oorzaak van het faillissement omdat (1) het bestuur niet heeft gezorgd voor een deugdelijke schriftelijke vastlegging van de afspraken met ZM; en (2) het overgrote deel van de door de gemeente aan de Stichting betaalde bedragen aan ZM is overgemaakt. Hierdoor was sprake van een risicovolle structuur met een precaire financiële situatie. Persoon D en persoon C hebben zich hierbij primair laten leiden door het belang van ZM en niet door het belang van de Stichting en hebben toegelaten dat persoon A de Stichting feitelijk bestuurd, aldus de curator. Daarom gaat het in deze procedure over de vraag of persoon C, persoon D en persoon A op grond van artikel 2:138 (lid 7) BW aansprakelijk zijn voor het boedeltekort.

Persoon A is geen feitelijk beleidsbepaler

Anders dan de rechtbank oordeelt het hof dat persoon A geen feitelijk bestuurder was ex artikel 2:138 lid 7 BW (HR 24 maart 2023, ECLI:NL:HR:2023:445). Ondanks de nauwe samenwerking (ZM leverde platform/implementatie; Stichting payroll/supportdesk) en persoon A's pogingen om invloed uit te oefenen, handelde het bestuur zelfstandig: het weigerde ZM-proposities en organiseerde eigen sales en huisvesting.

Ontzenuwing bewijsvermoeden door persoon C en persoon D

Het bestuur voldeed niet aan de boekhoudplicht (art. 2:10 BW), zodat onbehoorlijke taakvervulling vaststaat en wordt vermoed dat dit een belangrijke faillissementsoorzaak is (art. 2:138 lid 2 BW). Persoon D en persoon C ontzenuwen dit echter door aannemelijk te maken dat het ZM-geschil de doorslaggevende oorzaak was: ZM weigerde huisvestingsfinanciering, blokkeerde platformtoegang, waarop de gemeente betalingen opschortte. De bestuurders hebben hun stellingen gestaafd aan de hand van e-mailcorrespondentie (ro. 3.2.23 e.v.).

Van belang is dat van kennelijk onbehoorlijk bestuur slechts kan worden gesproken als geen redelijk denkend bestuurder onder dezelfde omstandigheden aldus gehandeld zou hebben (HR 7 juni 1996, ECLI:NL:HR:1996:ZC2096 en HR 8 juni 2001, ECLI:NL:HR:2001:AB2053). De vraag of het bestuur zijn taak niet behoorlijk heeft vervuld, moet beoordeeld worden naar hetgeen het bestuur voorzag of kon voorzien op het moment dat het die taak vervulde (*Kamerstukken II* 16631, nr. 6 (MvA), p. 3). Het hof volgt de curator niet dat sprake is van kennelijk onbehoorlijke taakvervulling door persoon D en persoon C. Volgens het hof staat vast dat de afspraken die de Stichting volgens persoon C en persoon D met ZM heeft gemaakt, niet in een schriftelijke overeenkomst zijn vastgelegd. Het staat echter wel vast dat dergelijke afspraken er waren en dat die afspraken ook inhielden dat het overgrote deel van de

inkomsten van de Stichting zouden worden doorbetaald aan ZM. Dit was geen risicovolle structuur waarvoor de bestuurders aansprakelijk zijn, maar hiermee werd de beoogde “no profit no loss”-situatie bereikt. Dat het bestuur ten onrechte heeft vertrouwd op de afspraken met ZM leidt niet tot kennelijk onbehoorlijk bestuur, volgens het hof. Evenmin is er sprake van zelfverrijking, gelet ook op de beperkte omvang van de ontvangen bedragen. De conclusie is dat persoon D en persoon C niet aansprakelijk zijn voor het boedeltekort op grond van artikel 2:138 BW en dat de vorderingen moeten worden afgewezen.

E. Ayerdem, maart 2026

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 02-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:2379

Zaaknummer: 200.341.146_01 en 200.342.306_01

Rechters: N.W.M. van den Heuvel, P.M. Arnoldus-Smit en C.B.M. Scholten van Aschat

Advocaten: M. Straus, P.C. van der Maas en F. Arts

Wetsartikelen: 2:138 lid 7 BW, 2:138 lid 2 BW en 2:300a BW

RECHTSPRAAK

Bestuurder aansprakelijk voor faillissementstekort wegens schending administratie| en publicatieplicht (art. 2:248 BW)

Een bestuurder is aansprakelijk voor het gehele boedeltekort (ex art. 2:248 BW) en wordt veroordeeld tot betaling van een voorschot van € 234.000. De bestuurder heeft eveneens een schuld van € 636.331 aan de failliete onderneming. Deze primaire vordering uit hoofde van een rekening|courant wordt niet afzonderlijk beoordeeld. De vordering uit artikel 2:248 BW is voor de schuldeisers toereikend en voorkomt een 'vestzak|broekzak|situatie', nu de bestuurder ook enig aandeelhouder is.

Een loodgieters| en installatiebedrijf wordt op 2 augustus 2022 failliet is verklaard. Tussen de bestuurder (tevens enig aandeelhouder) en de vennootschap bestond een aanzienlijke rekening|courantverhouding. Op de faillissementsdatum had de bestuurder een schuld van € 636.331. De bestuurder heeft gesteld dat correcties op de rekening-courant moeten plaatsvinden en dat hij tegenvorderingen heeft, maar ondanks herhaaldelijke verzoeken om toelichting heeft de bestuurder deze toelichting niet verstrekt.

De rechtbank stelt vast dat de administratieplicht van artikel 2:10 BW is geschonden, nu de jaarrekening over 2021 geen getrouw beeld gaf, omdat sommige posten onjuist waren verwerkt en betalingen niet waren geboekt. De bestuurder erkende bovendien dat de administratie bij faillissement onvolledig was. Ook de publicatieplicht van artikel 2:394 BW was geschonden doordat de jaarrekening te laat werd gedeponereerd. Daarmee staat vast dat de bestuurder zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld in de zin van artikel 2:248 lid 2 BW.

Het wettelijk vermoeden dat deze onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is van het faillissement, wordt niet weerlegd. De door de bestuurder genoemde omstandigheden, zoals terugvallende opdrachten en olopemde schulden, zijn niet concreet onderbouwd. De

rechtbank benadrukt dat de financiële problemen en te late faillissementsaanvraag mede hebben geleid tot olopende schulden bij leveranciers, waarvan twee uiteindelijk het faillissement hebben aangevraagd.

Omdat het faillissementstekort lager is dan het betwiste rekening|courantsaldo, beoordeelt de rechtbank de primaire vordering uit hoofde van de rekening|courant niet afzonderlijk. Door toewijzing van de vordering uit artikel 2:248 BW kunnen alle schulden worden betaald en wordt een 'vestzak|broekzak|situatie' voorkomen, nu de bestuurder enig aandeelhouder is. De rechtbank veroordeelt de bestuurder tot betaling van het volledige tekort en wijst het door de curator gevorderde voorschot van € 234.000 toe, mede ter financiering van de verdere faillissementsafwikkeling. De buitengerechtelijke kosten worden afgewezen omdat deze opgaan in het boedeltekort.

De gevorderde beslagkosten worden afgewezen, omdat de curator niet alle benodigde stukken heeft overgelegd om de rechtmatigheid van de beslaglegging te kunnen toetsen. Wel wordt de bestuurder veroordeeld in de proceskosten in conventie. In reconventie wordt de vordering tot opheffing van de beslagen afgewezen, nu de curator vanwege de (gedeeltelijke) toewijzing van de vorderingen belang heeft bij instandhouding van het beslag. Ook in reconventie wordt de bestuurder in de proceskosten veroordeeld.

W.P.IJ. Overgoor, maart 2026

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 14-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:792

Zaaknummer: C/15/352923 / HA ZA 24-301

Rechters: A.J. Wolfs

Advocaten: A.E. Vos en J.B. Houtappel

Wetsartikelen: 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Bunq moet ruim € 314.000 afdragen aan boedel na onterechte deblokking van alle rekeningen

Nadat de curator had gevraagd een rekening van een failliete natuurlijke persoon te deblokken, heeft bunq het volledige account gedeblokkeerd. Tijdens faillissement is daardoor een bedrag van ruim € 314.000 op de rekeningen van de schuldenaar ontvangen en weer afgeschreven/opgenomen. Omdat de schuldenaar tijdens faillissement niet bevoegd was betalingsopdrachten te geven (art. 23 en 24 Fw) wijst de rechtbank de vordering van de curator tot afdracht van dit bedrag toe.

Een natuurlijk persoon is op 11 december 2018 failliet verklaard. De failliet hield acht bankrekeningen aan bij bunq in zijn *personal bunq account*. De curator heeft bunq verzocht een van de rekeningen van de failliet te deblokken. Daarop heeft bunq het gehele account gedeblokkeerd, waardoor de failliet al zijn rekeningen weer heeft kunnen gebruiken en nieuwe rekeningen heeft kunnen openen. De failliet heeft vervolgens buiten het zicht van de curator voor een bedrag van ruim € 314.000 aan betalingen op deze rekeningen ontvangen en weer afgeschreven/opgenomen. De curator vordert in deze procedure dit bedrag van bunq.

De rechtbank oordeelt allereerst dat bunq het verzoek van de curator niet zo heeft mogen opvatten dat zij vroeg het hele account te deblokken. Van de curator kon daarom niet worden verwacht dat zij het betalingsverkeer op andere rekeningen monitorde, mede omdat zij ervan uitging dat slechts één rekening was gedeblokkeerd. De failliet was dus niet bevoegd de betalingsopdrachten te geven en de curator kan in beginsel afdracht van bunq van de afgeschreven bedragen vorderen.

Vervolgens speelt de vraag of de inkomende betalingen tot de boedel behoren. Bunq meent, onder verwijzing naar *RFH/Wittekamp q.q.*, dat geen afdrachtplicht bestaat omdat de na de faillissementsdatum verrichte debiteringen het op de faillissementsdatum bestaande credit- of debetsaldo niet hebben gewijzigd en het actief dus niet is verminderd. Bunq zou daarom pas

een afdrachtplicht hebben indien en voor zover de boedel per saldo door de crediteringen en debiteringen op de rekeningen is gebaat. De rechtbank oordeelt echter dat deze redenering niet past in het systeem van de Faillissementswet en dat *RFH/Wittekamp q.q.* op deze casus niet van toepassing is, omdat het daar ging om een rekening met een debetsaldo op faillissementsdatum, waardoor de boedel niet werd geraakt. De inkomende betalingen kwalificeren als actief dat tijdens het faillissement is verworven en vallen op grond van artikel 20 Fw in de boedel. Alle debiteringen zijn het gevolg geweest van betalingsopdrachten van de failliet, die daartoe niet bevoegd was (art. 23 en 24 Fw).

Ook de omstandigheid dat een deel van de inkomende betalingen ten titel van geldlening zou zijn verstrekt, maakt dit niet anders, aldus de rechtbank. Het begrip 'verwerven' in artikel 20 Fw moet ruim worden opgevat. Een betaling op een rekening van een gefailleerde valt, ook als deze ten titel van geldlening is verstrekt, in beginsel in het faillissement. Of de boedel gebonden is aan de mogelijk door de failliet gesloten overeenkomsten van geldlening, is een kwestie tussen de curator en de betreffende schuldeisers.

Ook de beroepen van bunq op misbruik van bevoegdheid en strijd met de redelijkheid en billijkheid en matiging slagen niet. De rechtbank veroordeelt bunq dan ook tot afdracht van ruim € 314.000 aan de boedel.

S. Zonneveld, maart 2026

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 24-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:10778

Zaaknummer: C/13/765268 / HA ZA 25-686

Rechters: R.A. Dudok van Heel

Advocaten: T.H. Roelen en L.J.J. Kerstens

Wetsartikelen: 20 Fw, 23 Fw en 24 Fw

RECHTSPRAAK

Rechtsgevolgen vernietigde koopovereenkomst pand op grond van faillissementspauliana

De faillissementspauliana strekt uitsluitend tot opheffing van het door de boedel geleden nadeel. Koper krijgt een boedelvordering wegens onverschuldigde betaling van de koopsom, waarmee hij zijn schuld aan de boedel kan verrekenen.

De curator heeft een koopovereenkomst van een bedrijfspand vernietigd op grond van de faillissementspauliana. Als gevolg van de vernietiging kon de curator aanspraak maken op zes maanden misgelopen huurinkomsten op grond van ongerechtvaardigde verrijking (art. 6:212 BW). De rechtbank heeft partijen vervolgens in de gelegenheid gesteld zich uit te laten over het beroep op verrekening dat is gedaan door gedaagde (de koper van het bedrijfspand). De koper meent dat de vordering tot terugbetaling van de koopsom verrekend kan worden met de schuld in verband met de misgelopen huurinkomsten. De curator stelt dat gedaagde een concurrente vordering heeft ter hoogte van de koopsom. Dit standpunt zou volgens gedaagde tot onevenredige gevolgen leiden. Hij wijst hierbij op de relatieve werking en voert aan dat de vernietiging niet verder zou mogen gaan dan opheffing van het door de boedel geleden nadeel.

Alvorens de rechtbank hierop ingaat, voert de koper nog aan dat de rechtbank het strengere criterium van artikel 47 Fw had moeten toepassen omdat de koopprijs (deels) door verrekening was betaald. De rechtbank heeft echter in het tussenvonnissen (ECLI:NL:RBGEL:2025:3810) reeds geoordeeld dat zowel de failliet als de koper wetenschap van benadeling had en dat de koopovereenkomst als onverplichte rechtshandeling rechtsgeldig was vernietigd. Daarmee heeft de rechtbank een eindbeslissing gegeven, waar slechts op kan worden teruggekomen in bijzondere gevallen. De rechtbank volgt de koper hier niet, want de vernietigde rechtshandeling betreft de koopovereenkomst, niet de latere verrekening. Er is geen sprake van een evidente feitelijke of juridische misslag, zodat van de eerdere eindbeslissing niet wordt teruggekomen.

Hierna beantwoordt de rechtbank de vraag wat de rechtsgevolgen zijn van de vernietiging van de koopovereenkomst. De rechtbank bevestigt dat de faillissementspauliana uitsluitend strekt

tot opheffing van het door de boedel geleden nadeel (art. 51 Fw). Dat nadeel bestaat hier uit zes maanden misgelopen huurinkomsten. Een ruimere verplichting zou tot een ongerechtvaardigde bevoordeling van de boedel leiden en past niet binnen de objectief relatieve werking van de pauliana.

De gedaagde beroept zich bij wijze van verweer op verrekening van de huurpenningen met hetgeen de curator als gevolg van de vernietiging van de koopovereenkomst zal moeten teruggeven, te weten de koopprijs. Anders dan gedaagde betoogt, dient niet de omvang van de benadeling te worden vastgesteld, maar in hoeverre de boedel na teruggave van het pand is gebaat. De rechtbank stelt vast dat de boedel door teruggave van het pand ten minste is gebaat voor € 46.493,82, het deel van de koopprijs dat was gebruikt om de hypotheekschuld af te lossen. Daarmee heeft de koper een concurrente boedelvordering van ten minste € 46.493,82 en een schuld jegens de boedel van € 7.529,94. Deze mogen met elkaar verrekend worden, waardoor beide vorderingen tot het laagste bedrag tenietgaan.

Omdat de vorderingen rechtsgeldig zijn verrekend, wordt de vordering van de curator tot betaling van de huurpenningen afgewezen. De curator krijgt ook geen buitengerechtelijke kosten vergoed omdat hij had kunnen voorzien dat de koper zich op verrekening zou beroepen.

A.M.H. Nolte, maart 2026

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 11-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:1149

Zaaknummer: C/05/437420 / HA ZA 24-323

Rechters: E. Schippers

Advocaten: J.M. van den Berkmortel en M.H. Mouthaan-van Dieren

Wetsartikelen: 42 Fw, 47 Fw en 51 Fw

RECHTSPRAAK

WHOA. Afwijzing verzoeken afkoelingsperiode en aanwijzing herstructureringsdeskundige. Geen WHOA-toestand

Verzoekster verkeert niet in de WHOA-toestand. Zij is niet in staat om aan haar lopende verplichtingen te voldoen. Ook is het reorganisatieplan van verzoekster onvoldoende onderbouwd.

Inleiding

In deze WHOA-procedure verzoekt een horecaonderneming ('verzoekster') om de afkondiging van een afkoelingsperiode en aanwijzing van een herstructureringsdeskundige. Verzoekster verkeert in financiële moeilijkheden als gevolg van een herinrichting van de plaats waar de onderneming wordt gedreven en een terugloop van klanten als gevolg daarvan, alsmede de kosten van een langdurig zieke werknemer. Teneinde de schulden te kunnen aflossen is verzoekster voornemens om haar hypotheeklening te verhogen. De hypotheekverstrekker weigert daarin mee te gaan, omdat een schuldeiser van verzoekster ('de schuldeiser') conservatoir beslag heeft gelegd op de woning. Bovendien heeft de schuldeiser, die zich door middel van een zienswijze in onderhavige procedure tegen de verzoeken verzet, een ontruimingsprocedure gestart. De schuldeiser verwacht namelijk niet dat verzoekster in staat zal zijn om de bestaande (en oplopende) huurpenningen te voldoen.

Beoordeling

De rechtbank Midden-Nederland wijst de verzoeken af, omdat onvoldoende aannemelijk is geworden dat verzoekster tijdens de afkoelingsperiode in staat zal zijn om aan haar lopende verplichtingen te voldoen. Ook acht de rechtbank het onzeker dat het reorganisatieplan – voortzetting van de onderneming op een andere locatie – kan worden gerealiseerd, temeer nu een exploitatiebegroting ontbreekt. Tot slot wijst de rechtbank op het feit dat (de advocaat van) verzoekster heeft nagelaten de voor toewijzing van een verzoek ex artikel 376 Fw vereiste toezegging te doen, namelijk dat binnen twee maanden een akkoord zal worden aangeboden.

E. Dogan, maart 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 11-02-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:7362

Zaaknummer: 25- 9, 10

Rechters: G. Konings, J. de Schreurs-van Langemheen en L. Mundt

Advocaten: J.M. Koppert

Wetsartikelen: 376 Fw en 371 Fw

RECHTSPRAAK

Faillissement blijft in stand na hoger beroep

Appellant komt in hoger beroep tegen het vonnis waarbij hij in staat van faillissement is verklaard. Het gerechtshof Amsterdam bekrachtigt het vonnis, waarmee de faillietverklaring in stand blijft.

Rabobank had het faillissement van appellant aangevraagd op grond van een opeisbare vordering uit hoofde van een zakelijke financiering. De rechtbank Amsterdam had het faillissement uitgesproken, waarna appellant in hoger beroep ging. Appellant voerde in hoger beroep aan dat niet was voldaan aan de vereisten voor faillietverklaring, nu er geen sprake was van pluraliteit van schuldeisers: de in eerste aanleg aangevoerde steunvordering bestond volgens haar niet.

Het hof overweegt dat Rabobank een opeisbare vordering heeft op appellant. Daarnaast heeft de Belastingdienst een preferente vordering ingediend bij de curator, bestaande uit onder meer aanslagen omzetbelasting en vennootschapsbelasting. Appellant heeft de belastingvorderingen weliswaar betwist, maar dit niet concreet onderbouwd. Het hof acht daarom voldoende aannemelijk dat de vordering van de Belastingdienst bestaat, waarmee is voldaan aan het vereiste van pluraliteit van schuldeisers.

Nu reeds aan de vereisten voor faillietverklaring is voldaan, behoeft de discussie over de juistheid van de in eerste aanleg aangevoerde steunvordering geen verdere bespreking. Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank en het faillissement van appellant blijft daarmee in stand.

N. Gamliël, maart 2026

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 03-03-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:597

Zaaknummer: 200.364.132

Rechters: M.L.D. Akkaya, D.J. Oranje en D.L.M.T. Dankers-Hagenaars

Advocaten: A. Coskun en S.M. van Elst

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

Wraking rechter-commissaris tijdens bemiddelingsgesprek afgewezen

Een rechter-commissaris wordt gewraakt tijdens het bemiddelingsgesprek in het kader van een verzochte procesmachtiging. Een dergelijk gesprek wordt gekwalificeerd als 'behandeling van een zaak', zodat het wrakingsverzoek ontvankelijk is. Het verzoek wordt afgewezen.

De curator van (online) drogisterij Droginet B.V. heeft de rechter-commissaris verzocht om een machtiging om een procedure te starten tegen de bestuurder van Droginet. Zoals tegenwoordig steeds vaker het geval is, is voorafgaand aan de behandeling van dit verzoek een bemiddelingsgesprek gevoerd met de rechter-commissaris, de curator en de betreffende bestuurder. Tijdens dit gesprek heeft de rechter-commissaris opgemerkt dat het haar taak is om ervoor te zorgen dat er zo veel mogelijk geld in de boedel vloeit. De bestuurder heeft de rechter-commissaris vervolgens gewraakt. Volgens hem wekte deze opmerking de schijn dat de rechter-commissaris zich op voorhand achter de curator schaarde.

De wrakingskamer van de rechtbank Noord-Nederland oordeelt dat een rechter ook kan worden gewraakt tijdens een dergelijk bemiddelingsgesprek, omdat dit ook wordt gekwalificeerd als 'behandelen van een zaak' in de zin van artikel 36 Rv. De bestuurder is daarom ontvankelijk in het wrakingsverzoek.

De wrakingskamer oordeelt vervolgens dat de uitlating van de rechter-commissaris niet maakt dat zij partijdig of vooringenomen was, of dat zij die schijn gewekt zou hebben. De opmerking is gedaan in de context van een informeel gesprek en werd direct gevolgd door de toelichting dat de rechter-commissaris toezichthouder is en geen inhoudelijk oordeel geeft over aansprakelijkheid. Het wrakingsverzoek wordt daarom afgewezen.

S.J. van den Boogert, maart 2026

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 13-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2026:606

Zaaknummer: C/18/251870 KG RK 26-34

Rechters: J. de Vroome, M. van den Steenhoven en J.S. Bartstra

Advocaten: H.C.M. Hendriks

Wetsartikelen: 36 Rv en 6 EVRM

RECHTSPRAAK

WHOA: toewijzing verzoek afkoelingsperiode

Het belang van de gezamenlijke schuldeisers is het beste gediend met het afkondigen van de verzochte afkoelingsperiode.

Het gaat hier om een beschikking van de rechtbank Midden-Nederland naar aanleiding van een verzoek om een afkoelingsperiode in het kader van een WHOA-akkoordprocedure op grond van artikel 376 lid 4 Fw. De rechtbank heeft op 8 januari 2026 reeds voorlopig een afkoelingsperiode verleend en beoordeelt in deze beschikking of die periode definitief moet worden afgekondigd.

Verzoekster exploiteert een digitaal mobiliteitsplatform waarmee zakelijke en particuliere klanten diverse mobiliteitsdiensten kunnen afnemen. De onderneming is in financieel zwaar weer geraakt door de coronapandemie en vertragingen bij de implementatie van nieuwe mobiliteitsafspraken. Vervolgens heeft een operationele herstructurering plaatsgevonden. Ten tijde van de zitting bedroeg de totale schuldenlast ongeveer € 8,9 miljoen, wat te hoog is voor de omvang van de onderneming. De grootste schuldeisers zijn gelieerde vennootschappen en aandeelhouders, de Belastingdienst en diverse handelscrediteuren. Bij faillissement ontvangt naar verwachting alleen de Belastingdienst een (gedeeltelijke) uitkering. Verzoekster heeft verzocht tot het afkondigen van een afkoelingsperiode voor de duur van vier maanden.

De rechtbank overweegt dat verzoekster heeft toegezegd om binnen twee maanden een akkoord aan te bieden, zodat zij ontvankelijk is in haar verzoek. Vervolgens stelt de rechtbank dat het verzoek tot afkondiging van een afkoelingsperiode op grond van artikel 376 lid 4 Fw wordt toegewezen indien summierlijk blijkt: (i) dat dit noodzakelijk is om de door de schuldenaar gedreven onderneming tijdens de voorbereiding van en de onderhandelingen over een akkoord te kunnen blijven voortzetten of om de door schuldenaar gedreven onderneming door middel van een akkoord gecontroleerd af te kunnen wikkelen; (ii) dat de belangen van de gezamenlijke schuldeisers hierbij gediend zijn; en (iii) dat de door de afkoelingsperiode getroffen derden niet wezenlijk in hun belangen worden geschaad.

Naar het oordeel van de rechtbank is een afkoelingsperiode op dit moment noodzakelijk in het kader van de voorbereidingen van het voorgenomen akkoord. Verzoekster heeft namelijk

meerdere schuldeisers die aandringen op betaling, al dan niet onder druk van incassomaatregelen, waaronder beslaglegging of het aanvragen van het faillissement. Daarbij weegt de rechtbank mee dat verzoekster in het kader van haar bedrijfsvoering gelden van derden zal moeten doorbetalen, zodat een beslaglegging de bedrijfsvoering onmiddellijk in gevaar zou brengen en het voorbereiden van een akkoord onmogelijk zou maken. De rechtbank neemt daarnaast ook mee dat het – vooral voor de zakelijke opdrachtgevers van verzoekster – van belang is dat zij en hun werknemers voorlopig gebruik kunnen blijven maken van de dienstverlening van verzoekster.

Voorts overweegt de rechtbank dat uit de door verzoekster overgelegde cash-flowprognose volgt dat de positie van de gezamenlijke schuldeisers gedurende de afkoelingsperiode niet zal verslechteren. Hieruit blijkt immers dat verzoekster in staat zal zijn al haar lopende verplichtingen na te komen. Daarnaast acht de rechtbank aannemelijk dat de totstandkoming van een akkoord voor die schuldeisers meer zal opleveren dan liquidatie. Daarom is de afkoelingsperiode volgens de rechtbank in het belang van de gezamenlijke schuldeisers.

Volgens de rechtbank zijn er bovendien geen feiten of omstandigheden bekend op basis waarvan de belangen van individuele schuldeisers wezenlijk worden geschaad. Hierbij weegt de rechtbank mee dat de schuldeiser die in het verleden beslag heeft gelegd en opnieuw dreigt met verhaalsmaatregelen, geen zienswijze heeft ingediend en ook niet ter zitting is verschenen.

Een belanghebbende heeft in haar zienswijze een beroep gedaan op artikel 373 lid 4 Fw en gesteld dat verzoekster gehouden is zekerheid te stellen voor nieuwe verplichtingen jegens haar. Verzoekster heeft namelijk een aanzienlijke achterstand laten ontstaan in de doorbetalingen en deze belanghebbende vreest dat ook toekomstige doorbetaalverplichtingen niet nagekomen zullen worden. De rechtbank overweegt hieromtrent dat voor een geslaagd beroep op artikel 373 lid 4 Fw vereist is dat verzoekster in verzuim verkeert. Aangezien partijen geen stellingen hebben ingenomen over de wijze en het moment waarop verzoekster in verzuim zou zijn en slechts globaal inzicht hebben gegeven in hun onderlinge rechtsverhouding en de afspraken die werden gemaakt in het kader van de afkoelingsperiode, zal de rechtbank over dit punt niet oordelen. De rechtbank ziet om die reden evenmin aanleiding om voorzieningen te treffen als bedoeld in artikel 376 lid 9 Fw.

De rechtbank kondigt om bovenstaande redenen een definitieve afkoelingsperiode van vier maanden af.

D.R.C. Smit, maart 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 27-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:659

Zaaknummer: 604987 FT RK 26-1

Rechters: P.J. Neijt, M.D.E. Leppens en S.C.E.F. Moulen Janssen

Advocaten: mr. J. van den Dolder en A.M. Mennens

Wetsartikelen: 373 lid 4 Fw en 376 Fw

RECHTSPRAAK

Failliete vennootschap heeft onverschuldigd betaald aan vennootschappen bestuurder; kennistoerekening leidt tot kwade trouw

Een curator vordert uit hoofde van onverschuldigde betaling ruim € 222.000 terug van vennootschappen die worden gecontroleerd door een van de bestuurders van de failliete vennootschap. Omdat kennis van de bestuurder over de betalingen wordt toegerekend aan de vennootschappen onder diens controle, wordt kwade trouw aangenomen (art. 6:205 BW).

Deze uitspraak gaat over het faillissement van D&S Schoonmaak BV ('D&S'). Betrokkene 1 was de enige bestuurder en aandeelhouder van D&S. Met het oog op een overname van de activiteiten treedt betrokkene 2 toe als medebestuurder van D&S. Vanaf dat moment houdt betrokkene 1 zich bij D&S niet langer bezig met de bedrijfsvoering en heeft betrokkene 2 de exclusieve toegang tot de bankrekening van D&S.

In dezelfde periode richt betrokkene 2 GBM Holding en GBM Services op (tezamen: 'GBM'). GBM is net als D&S actief in de schoonmaakbranche. Betrokkene 2 verricht gedurende enkele maanden diverse betalingen vanuit D&S aan zowel GBM Holding als GBM Services. Als betrokkene 1 voornoemde betalingen ontdekt, stelt hij dat deze betalingen geen betrekking hadden op de bedrijfsvoering van D&S en vordert hij namens D&S in rechte (terug)betaling van deze bedragen van betrokkene 2 in privé. D&S faillieert gedurende deze procedure. De curator van D&S neemt de procedure tegen betrokkene 2 over. De rechtbank veroordeelt betrokkene 2 wegens onbehoorlijke taakvervulling bij D&S tot het betalen van € 318.560,04 aan de curator wegens onrechtmatige onttrekkingen. Betrokkene 2 heeft niet aan het vonnis voldaan.

De curator legt beslag ten laste van GBM en start een nieuwe procedure. Daarin vordert de curator dat GBM Holding en GBM Services de bedragen terugbetalen die zij zonder rechtsgrond van D&S heeft ontvangen. De rechtbank stelt voorop dat de oordelen uit het

vonnis tegen betrokkene 2 in privé in deze procedure niet als vaststaand gelden tussen de curator en GBM. De curator moet los van dat vonnis voldoende onderbouwd stellen dat de betalingen onverschuldigd waren. Dat doet hij door een reeks concrete aanwijzingen aan te dragen: de door GBM overgelegde facturen sluiten niet aan bij de betaalde bedragen, de factuurspecificaties zijn jaren later opgesteld en oncontroleerbaar, facturen van GBM Services vermelden een datum vóór haar oprichting terwijl het KvK-nummer van GBM wel al op de factuur is vermeld, en de jaarrekening van D&S laat zien dat in de betrokken jaren met gelijkblijvende loonkosten vrijwel dezelfde omzet is gerealiseerd, waardoor de betalingen aan GBM kennelijk niet tot extra opbrengsten bij D&S hebben geleid. De rechtbank oordeelt dat de curator daarmee aan zijn stelplicht heeft voldaan.

GBM slaagt er niet in om de stellingen van de curator dat een rechtsgrond voor betaling ontbreekt, voldoende onderbouwd te betwisten. Toegangssysteemgegevens die zouden aantonen dat medewerkers van GBM de gestelde werkzaamheden zouden hebben uitgevoerd, blijken juist te verwijzen naar D&S als registrerende partij. WhatsApp-berichten van opdrachtgevers bevestigen slechts dát er gewerkt werd, maar niet door wie. Een verklaring van de boekhouder volstaat evenmin. GBM Holding en GBM Services worden veroordeeld tot (terug)betaling van hetgeen ze onverschuldigd van D&S hebben ontvangen.

Ten slotte is de vraag naar de kwade trouw bij GBM nog van belang. Op grond van artikel 6:205 BW is GBM zonder ingebrekestelling in verzuim, indien zij de betalingen van D&S te kwader trouw heeft aangenomen. De rechtbank volgt de curator in zijn stelling dat de kennis van betrokkene 2 – die als bestuurder van D&S wist dat de betalingen zonder rechtsgrond plaatsvonden – aan GBM moet worden toegerekend, nu betrokkene 2 vanaf de oprichting van GBM de enige (indirecte) bestuurder was. GBM voert op dit punt geen inhoudelijk verweer, anders dan een blote betwisting. De rechtbank neemt kwade trouw van GBM aan, waardoor de wettelijke rente vanaf betaling wordt toegewezen zonder dat een voorafgaande ingebrekestelling vereist was.

R.T.C.A. van Zutphen, maart 2026

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 18-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:1458

Zaaknummer: C/15/363605 / HA ZA 25-169

Rechters: M.A. Hoogkamer

Advocaten: mr. S. Zonneveld en K.G.O. Afriyieh

Wetsartikelen: 6:205 BW en 6:203 BW

RECHTSPRAAK

Procesmachtiging rechter-commissaris procederen

De rechter-commissaris verleent een procesmachtiging voor het voeren van een procedure. De gezamenlijke schuldeisers hebben baat bij duidelijkheid, mede omdat een uitkomst van het geschil met EY van belang is in verband met onderhandelingen met de bestuurders en commissarissen van de vennootschap.

De curatoren van een failliete vennootschap vragen om een procesmachtiging voor het voeren van een procedure tegen Ernst & Young Accountants LLP ('EY') en betrokkene 2 (hierna: 'de accountant'), in het verleden werkzaam bij EY. De curatoren zijn van mening dat de accountant de jaarrekeningen van de failliete vennootschap onvoldoende kritisch heeft gecontroleerd, waardoor er sprake is van een tekortkoming. De commissaris verleent de procesmachtiging en licht de beschikking toe.

EY heeft de goedgekeurde controleverklaring bij de jaarrekening over 2012 op 31 mei 2014 afgegeven. Bij vonnis van 22 augustus 2014 is het faillissement uitgesproken. In 2015 en 2016 hebben de curatoren de jaarrekeningen onderzocht. De accountant is tuchtrechtelijk veroordeeld, omdat zijn werk in strijd was met de geldende beroepsregels en de beroepsstandaard.

De curatoren hebben in 2022 een conceptdagvaarding gedeeld met het bestuur en de RvC van de failliet en met EY. EY heeft aangegeven bereid te zijn te willen schikken, mits het bestuur en de RvC daaraan ook zouden bijdragen. De curatoren zijn daarom eerst met het bestuur en de RvC van de failliet in onderhandeling gegaan. Toen dat in een vergevorderd stadium was, reageerde EY niet meer. In de zomer van 2025 heeft EY laten weten geen schikking meer te willen treffen. De curatoren zijn daarom overgegaan tot het vragen van een procesmachtiging op de voet van artikel 68 lid 3 Fw.

Bij beoordeling van een verzoek om een procesmachtiging speelt met name het belang van de gezamenlijke schuldeisers een rol. Daarbij wordt onder meer gekeken naar de proceskansen, de verwachte kosten, de baten van een procedure, en de vraag of het voeren van een procedure

redelijkerwijs noodzakelijk is.

EY en betrokkene 2 hebben aangevoerd dat de vorderingen zijn verjaard. Tevens doen zij een beroep op de vervaltermijnen uit de algemene voorwaarden van EY. De rechter commissaris oordeelt dat een beslissing daaromtrent thuishoort in een civiele procedure. De rechter-commissaris oordeelt dat er voldoende kans van slagen is dat de civiele rechter oordeelt dat het beroep van EY op de verjarings- of vervaltermijnen in strijd is met de redelijkheid en billijkheid, omdat EY daar veel eerder een beroep op had kunnen doen.

De rechter-commissaris oordeelt verder dat de onderzoekskosten van de curatoren hoe dan ook gemaakt hadden moeten worden, omdat het tot de taak van de curator behoort om de oorzaken van het faillissement te onderzoeken en vast te stellen. Het gegeven dat de procedure de mogelijkheid biedt om die kosten op EY te verhalen, is op zichzelf echter onvoldoende. Gezien de hoogte van het boedelsaldo en de hoogte van de bestaande vorderingen zal een opbrengst in deze procedure geen noemenswaardig verschil maken voor de gezamenlijke schuldeisers.

De rechter-commissaris wijst het verzoek toch toe, omdat er een ander belang is voor de schuldeisers. De schuldeisers hebben belang bij duidelijkheid en afwikkeling van de geschillen met partijen op dit punt. Niet alleen EY en de curatoren zijn betrokken, ook het bestuur en de RvC wachten op de uitkomst van verdere onderhandelingen tussen EY en de curatoren. Een procedure is daarvoor noodzakelijk, nu EY ter zitting nogmaals heeft bevestigd dat zij niet bereid is om in overleg te treden.

H. Boven, maart 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 29-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:726

Zaaknummer: C/16/14/768 F

Rechters: P.J. Neijt

Advocaten: L. Muller, R.H. Bask, J.F. Garvelink en , A. Bouts

Wetsartikelen: 68 lid 3 Faillissementswet

RECHTSPRAAK

Derdenverzet tegen een op eigen aangifte uitgesproken faillissement gegrond verklaard wegens schending van artikel 21 Rv bij de eigen aangifte. Met wenk

Een schuldeiser komt in verzet tegen een in Nederland uitgesproken faillissement op eigen aangifte. Bij de behandeling van die eigen aangifte was de rechtbank niet geïnformeerd over een al eerder in het Verenigd Koninkrijk (door de schuldeiser) aanhangig gemaakt faillissementsverzoek. De rechtbank acht deze omissie een ernstige schending van artikel 21 Rv en vernietigt het Nederlandse faillissementsvonnis. De rechtbank ziet geen aanleiding om nog inhoudelijk te onderzoeken of de COMI van de schuldenaar in Nederland of het Verenigd Koninkrijk ligt.

Inleiding

Op 14 februari 2024 vroeg een schuldeiser in Engeland het faillissement van een natuurlijke persoon ('de schuldenaar') aan. In die procedure voerde de schuldenaar als verweer aan dat de Engelse rechter niet bevoegd was, omdat zijn COMI niet in het Verenigd Koninkrijk (VK) zou liggen. Op 18 februari 2025 verklaarde hij in de Engelse rechtbank onder ede dat zijn COMI in Dubai lag.

Op 5 november 2025 werd de schuldenaar veroordeeld tot betaling van een aanzienlijk bedrag aan een andere schuldeiser. De schuldenaar schreef zich vervolgens op 27 november 2025 in als inwoner van een Nederlandse gemeente. Op 5 december 2025 diende hij – met bijstand van een advocaat – bij de rechtbank Amsterdam een verzoek tot faillietverklaring op eigen aangifte in.

In het verzoekschrift strekkende tot faillietverklaring op eigen aangifte werd de reeds lopende faillissementsprocedure in Engeland niet vermeld. In een van de bijlagen bij het verzoekschrift stond wel de volgende opmerking: *“This has now resulted that on 16 December 2025, AAA can*

force a bankruptcy petition upon me in the United Kingdom.”

De eigen aangifte werd op 9 december 2025 (telefonisch) mondeling behandeld. Daarbij werd onder meer gesproken over de COMI van de schuldenaar in het kader van de Insolventieverordening. Ook toen hebben de schuldenaar en diens advocaat niets gezegd over het in Engeland aanhangige faillissementsverzoek.

De rechtbank Amsterdam sprak het faillissement uit. Een week later, op 16 december 2025, werd de schuldenaar ook door de Engelse rechter failliet verklaard. De schuldeiser die om *die* faillietverklaring had verzocht, kwam vervolgens in verzet tegen het Nederlandse faillissementsvonnis.

Beoordeling van het verzet

De rechtbank stelt voorop dat artikel 21 Rv partijen verplicht om de voor de beslissing relevante feiten volledig en naar waarheid aan te voeren. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de schuldenaar die volledigheidsplicht ernstig geschonden, omdat hij bij de mondelinge behandeling van zijn eigen aangifte heeft verzwegen dat er op dat moment tevens een faillissementsverzoek aanhangig was in Engeland.

De rechtbank overweegt dat de verzwijging een ‘cruciaal feit’ betrof. Als de Nederlandse faillissementsrechter wel op de hoogte was geweest van het Engelse faillissementsverzoek, zou dat van belang zijn geweest voor de vraag of de schuldenaar wel een voldoende belang had bij een tweede faillissementsprocedure in Nederland. De rechtbank overweegt dat de behandeling van de eigen aangifte dan naar alle waarschijnlijkheid zou zijn aangehouden in afwachting van de Engelse beslissing, en dat het verzoek vervolgens afgewezen zou zijn nadat het Engelse faillissement was uitgesproken. De schuldenaar heeft volgens de rechtbank ook bij de mondelinge behandeling van het verzet geen duidelijk belang bij een tweede faillissement in Nederland kunnen aanwijzen.

De schuldenaar beriep zich als meest verstrekkende verweer op de stelling dat er geen verplichting bestaat om een buiten Europa lopende faillissementsprocedure te melden. Dat verweer wordt door de rechtbank verworpen, met als overweging dat die stelling *‘in strijd met artikel 21 Rv’* is.

Ook het tweede standpunt van de schuldenaar, inhoudende dat de rechtbank wel degelijk over de Engelse procedure was geïnformeerd – namelijk via de opmerking in de bijlage bij de eigen aangifte – wordt door de rechtbank gepasseerd. Uit die passage bleek volgens de rechtbank geenszins dat al sinds februari 2024 een concrete Engelse faillissementsprocedure liep waarin ook de bevoegdheidsvraag speelde. Daarbij weegt mee dat de Nederlandse advocaat van de

schuldenaar bij de mondelinge behandeling van het verzet heeft verklaard dat hij (de advocaat) zich er ten tijde van de behandeling van de eigen aangifte niet van bewust was dat er een faillissementsprocedure in het Verenigd Koninkrijk aanhangig was. De advocaat had het bewuste zinnetje dus kennelijk ook niet aldus begrepen.

De rechtbank verbindt aan de schending van artikel 21 Rv de gevolgtrekking dat het verzoek tot faillietverklaring op eigen aangifte alsnog wordt afgewezen. Daarbij is mede relevant dat de opposerende schuldeiser naar het oordeel van de rechtbank ook '*voldoende gesteld*' had dat het '*niet in het belang van de gezamenlijke schuldeisers*' was dat de schuldenaar ook in Nederland failliet is verklaard.

Omdat het verzet al op deze gronden slaagt, behoeft de overige geschilpunten – waaronder de vraag of de Nederlandse rechter internationaal bevoegd was c.q. waar de COMI van de schuldenaar lag – geen behandeling meer.

Beslissing

Het verzet wordt gegrond verklaard en de faillietverklaring vernietigd. Het salaris van de curator wordt vastgesteld en ten laste van de schuldenaar gebracht. De schuldenaar had gevorderd dat de schuldeiser in de kosten van het verzet zou worden veroordeeld, maar dat wordt afgewezen, aangezien de schuldeiser in het gelijk wordt gesteld.

Wenk

De rechtbank kan aan een schending van artikel 21 Rv de gevolgen verbinden die zij geraden acht. In bodemprocedures, waarbij het proces dient als middel om materiële rechten tot uitdrukking te laten komen, wordt aan een schending van artikel 21 Rv niet snel het gevolg verbonden dat 'voor straf' een aangetoonde vordering wordt afgewezen of een niet-aangetoonde vordering wordt toegewezen.

Een schending van artikel 21 Rv resulteert bij bodemzaken eerder in maatwerk bij de proceskostenveroordeling (bijv. ECLI:NL:RBNNE:2024:4635, r.o. 2.10), of in een strengere benadering van de bewijswaardering en/of de verdere procesorde (bijv. ECLI:NL:RBNNE:2021:5662, r.o. 4.10). Al kan in zeer ernstige gevallen een afwijzing van de ingestelde vordering – en zelfs weigering van de mogelijkheid tot herstel in hoger beroep – wel degelijk het gevolg zijn (vgl. HR 16 juli 2012, ECLI:NL:HR:2021:1144 en de bijbehorende conclusie van de advocaat-generaal: ECLI:NL:PHR:2021:38).

Bij 'ex parte' verzoekschriften, zoals beslagrekeningen, is het bij schending van artikel 21 Rv gebruikelijker om direct over te gaan tot afwijzing van het verzoek (of achteraf: tot opheffing

van het beslag). Dat is te begrijpen, nu de rechter bij een ex parte verzoek volledig afhankelijk is van de informatieverstrekking door de verzoeker en de afwijzing van een dergelijk verzoek ook niet zonder meer leidt tot verlies van enig materieel recht.

Bij beslagrekestten leidt met name het verzwijgen van eerder ingediende rekestten en anderszins reeds gevoerde of aanhangige procedures gemakkelijk tot de conclusie dat artikel 21 Rv (ernstig) geschonden is en reeds daarom het verzoek wordt afgewezen. Mogelijk speelt daarbij mee dat in de Beslagsyllabus expliciet benoemd wordt dat het verzwijgen van eerdere rekestten en procedures tot afwijzing van het verzoek kan leiden (zie p. 7). Hoewel de Beslagsyllabus (hoogstwaarschijnlijk) geen recht in de zin van artikel 79 Wet RO is (vgl. M. Meijsen, *Ontwikkelingen in het civielrechtelijk conservatoir beslag in Nederland* (diss.) Nijmegen 2013, p. 71 e.v.), geeft deze wel richting aan de wijze waarop rechtbanken invullen welke gevolgtrekkingen ‘geraden’ zijn bij dit soort onvolledigheden.

In de hierboven samengevatte zaak verbond de rechtbank aan de schending van artikel 21 Rv door de verzoeker van een faillietverklaring op eigen aangifte het gevolg dat het verzoek (na verzet alsnog) moest worden afgewezen, ook al was bij de behandeling van het oorspronkelijke verzoek kennelijk voldoende komen vast te staan dat aan de materiële toewijzingsvereisten van het verzoek voldaan was.

Op zichzelf bezien *heeft* een faillissementsprocedure in het Verenigd Koninkrijk niet in de weg te staan aan faillietverklaring van dezelfde schuldenaar in Nederland, nu het Verenigd Koninkrijk geen lidstaat meer is van de EU en een aldaar uitgesproken faillissement slechts territoriale werking heeft (vgl. HR 2 juni 1967, NJ 1968/16 (*Abend/Chiotakis*), HR 31 mei 1996, NJ 1998/108 (*De Vleeschmeesters*) alsmede HR 19 december 2008, ECLI:NL:HR:2008:BG3573 (*Yukos 2008*) en HR 13 september 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ5668 (*Yukos 2013*)). Het was dan ook niet het *uitgesproken-zijn* van het faillissement in het Verenigd Koninkrijk dat tot vernietiging van het Nederlandse faillissement leidde, maar het feit dat de rechtbank *niet deugdelijk was geïnformeerd* over het feit dat er ook een verzoek in het Verenigd Koninkrijk aanhangig was.

Een faillissementsverzoek op eigen aangifte is – net als een beslagrekest – een ex parte verzoekschrift. Er is geen wederpartij die op fouten of onvolledigheden in het verzoekschrift kan wijzen; de rechtbank is afhankelijk van de informatievoorziening door de schuldenaar. In zoverre ligt het voor de hand dat een schending van de volledigheidsplicht de verzoeker van een faillissement op eigen aangifte streng aangerekend wordt.

Aan de andere kant: een faillissementsverzoek betreft – anders dan een beslagrekest – niet slechts een maatregel in het belang van de verzoeker zelf. Bij een faillissementsverzoek spelen

aspecten van openbare orde en belangen van derden mee. Vanuit dat perspectief ligt het bij een faillissementsverzoek minder voor de hand om de materiële criteria voor het uitspreken van het faillissement opzij te zetten, louter wegens een procedurele misstap van de verzoeker. Ook al is het een verwijtbare misstap.

De rechtbank legt aan haar beslissing op het verzet dan ook *mede* ten grondslag dat de opposant had gesteld dat het uitspreken van een tweede faillissement in Nederland '*niet in het belang van de gezamenlijke schuldeisers*' zou zijn en dat de schuldenaar het belang bij de eigen aangifte niet goed kon uitleggen. Strikt genomen is voor de toewijzing van een faillissementsverzoek niet nodig dat (summierlijk of anderszins blijkt dat) de gezamenlijke schuldeisers belang hebben bij het faillissement (vgl. HR 22 december 2017, ECLI:NL:HR:2017:3269, r.o. 3.4.3). Maar het *ontbreken* van ieder belang bij het *aanvragen* van een faillissement kan ingevolge artikel 3:13 BW wel aan de toewijsbaarheid van een faillissementsverzoek of de instandhouding van een uitgesproken faillissement in de weg staan (vgl. HR 28 juni 2013, ECLI:NL:HR:2013:48; HR 18 december 2015, ECLI:NL:HR:2015:3636 en het al eerder genoemde arres HR 22 december 2017, ECLI:NL:HR:2017:3269). Met de opmerking dat het bestaan van een tweede faillissement in Nederland '*niet in het belang van de gezamenlijke schuldeisers*' zou zijn, zal de rechtbank wellicht impliciet bedoeld hebben dat het aanvragen van het Nederlandse faillissement in dit geval als misbruik van bevoegdheid moet worden beschouwd.

I.F.M. Lakwijk, maart 2026

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 21-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:664

Zaaknummer: C/13/25/507-F

Rechters: L. van Berkum, N.C.H. Blankevoort en M. Wouters

Advocaten: C.F. Klooster, N.S. Reerink, K.R. Kedis en P.L.T. Gooren

Wetsartikelen: 21 Rv en 10 Fw